

Zamilovávala jsem se do kluků i holek, přiznává zpěvačka Vladivojna

iDNES.cz , 15.04.2013, Radka Červinková pro, 4:25
*[http://ona.idnes.cz/vladivojna-la-chia-zeny-se-mi-libi-vic-dsb-
/spolecnost.aspx?c=A130409_172723_spolecnost_jup](http://ona.idnes.cz/vladivojna-la-chia-zeny-se-mi-libi-vic-dsb-/spolecnost.aspx?c=A130409_172723_spolecnost_jup)*

Těžko říct, zda za to může její ryzí bohémství v duši, nebo sázka na hru s ním, ale pro mnoho lidí je česká zpěvačka, skladatelka, textařka a výtvarnice Vladivojna La Chia stále neuchopitelná. Vysloužila si nálepku alternativní umělkyně, která ji mrzí, stejně jako mnoho dalších předsudků kolem ní.

Vladivojna La Chia | foto: Archiv Vladivojny La Chia

Vladivojna La Chia

Narodila se v roce 1983 v Ostravě. Vystudovala užitou a propagační grafiku na Střední umělecko-průmyslové škole a v roce 2007 diplomovala v ateliéru intermediálních forem na Ostravské univerzitě.

V roce 2001 vydala první EP s beatovou dívčí skupinou Kočičičiči. O rok později spoluzaložila rockovou skupinou Banana, se kterou vydala celkem tři kritikou uznávaná alba: Banana, Trip a Jungle.

V roce 2006 byla se skupinou Banana nominovaná na objev roku TV Očko.

Sólové album Tajemství Lotopu, které vyšlo v roce 2009, se stalo top albem měsíce v kultovním berlínském obchodě hudby Dussman a získalo dvě alternativní ceny Tais Awards za album roku a píseň roku.

V roce 2011 složila hudbu pro film Jana Hřebejka "Nevinnost" a vyšel i stejnojmenný soundtrack, který byl nominován na Českého Iva a na Cenu české filmové kritiky.

V roce 2011 vychází album Bohémy s fantaskní knížkou plnou vlastních ilustrací a originálních bajek s názvem Vladibajky..

Vladivojna vystupovala s Lacem Deczim, Amitem Chatterjee, Lenkou Dusilovou, Varhanem O. Bauerem, se skupinou Banana předskakovala Marilyn Mansonovi, Richardovi Mullerovi nebo Scorpions.

Už pět let má na ČR3 Vltava pořad Čajovna.

Na svém kontě má více než deset samostatných výstav výtvarného umění.

Aktuálně s věnuje hudbě k irské adaptaci divadelní hry Molly Sweeney pro divadlo Rokoko a projektu Poezie Dell'Arte, což je autorské čtení propojené s hudbou.

Chystá se vydat audio podobu Vladibajek s hudbou.

Už v úterý se na trhu objeví vaše nová deska, kterou jste si téměř celou sama nahrála, nazpívala, zprodukovala a taky si ji sama vydáte. Co vás to popadlo?

Na tom není nic tak divného. Vždycky jsem si materiál dělala doma ve studiu, jen jsem ho vydávala jinde - minulá dvě alba u producenta a mého kytaristy Aleše Bajgera v jeho vydavatelství. Tahle současná deska byla už prakticky hotová, všechno jsem měla už připravené a přišlo mi vhodné si to i vydat, abych zjistila, jak to všechno funguje.

A vzala jste to doslova a i klip jste si natočila sama?

Původně jsem k singlu Milkshake chtěla udělat větší produkci, ale nakonec přišel bláznivý víkend, taková euforka a s kamarádkou jsme to za dva dny natočily a sama jsem si to sestříhala. A jsem s tím spokojenější, než když jsem investovala do klipů desetitisíce a ne vždy to bylo tak, jak bych si přála.

Něco jste ale i nyní investovat musela, nebo jste špičkového saxofonistu Joa Cohena uhranula?

Kdepak. Můžete mít jakéhokoliv muzikanta na světě, když ho zaplatíte. Setkali jsme se letos se při mé cestě po Americe, kde se zrodil i nápad vydat tenhle materiál. Zničehonic jsem věděla, jaké písničky nastřádané od roku 2008 tam přesně budou a jak půjdou za sebou. A dva dny nato se mi zdálo, jak se deska bude jmenovat. To byl frmol, co?

Možná intuice?

Asi ano a nejtípijnější bylo, co se stalo, když jsem zaplatila Joa a padly mi na to poslední peníze, které jsem u sebe tehdy měla. Spolehla jsem se na to, že další jsou už na cestě za práci, ale ouha, ony nedorazily. Mé kamarádce, která se mnou cestovala, se v ten moment zablokovala karta a my se ocitly s kufry na ulici v San Franciscu. Byly jsme zoufalé, a tak jsem začala zpívat s nahatým houmlesákem, co tam stál a hrál na akordeon. Vyzpívávala jsem nám 40 dolarů na nejlevnější hotel a ve sprše pak potkala největší a nejchlupatější černošku v životě. Prostě vše se šíleně nakoplo v momentě, když jsem se rozhodla si tím projít a tuhle desku vydat.

Je v tom puzení kromě praktických důvodů nějaký vyšší princip?

Určitě, vždycky jsem toužila být absolutně nezávislá a soběstačná a tvořit kdekoli na světě. A vždycky jsem chtěla mít tu svobodu pro něco se rozhodnout a prostě to udělat a nečekat.

Docela vám závidím to porozumění vlastní intuici. Vede vás jen ona, nebo dáte i na rady okolí?

Myslím, že obojí, ale intuice je pro mě zásadní - ta vychází z mého nitra čistě a upřímně. Když už však mám vydávat nějaký produkt, tak se na to přirozeně nabalí mnoho dalších věcí, které už sama řešit nemůžu. Jsem hodně otevřená a mám kolem sebe dobré přátele i muzikanty, kteří vědí, co prožívám, a s nimi vše sdílím. Když si nejsem jistá, tak nemám problém obrátit se na ty, kterým věřím.

Proč je pro vás vlastně tak důležitá ona absolutní osobní svoboda, není pro muzikanta lepší být s ohledem na prodeje a hranost pod křídly nějakého většího labelu?

Asi jak pro koho. Když jsme byli s kapelou u velkého vydavatele, přinesli jsme nahrávku a oni třeba řekli, že je tam moc tónů a rádiím to ani nenabídlí. Prostě jsme dostali nálepku alternativa a tečka.

Fotogalerie

Vy se s nálepkou alternativa příliš nekamarádíte?

U nás alternativní znamená divný. Ta škatulka automaticky zabíjí. A v mém případě jde přitom o písničky, které jsou absolutně stravitelné pro všechny, akorát je dělám po svém. Já se určitě nesnažím být za divnou, ani se nikam zařazovat, jen toužím co nejlépe udělat svoji hudbu. Mám prostě velký rozptyl a baví mě plodit různorodou tvorbu. Když se mi chce, vezmu kytaru a složím něco jako Myšlenky z kamene; nebo když mám prostě chuť si zablblnout, tak vznikají věci jako aktuální singl Milkshake a celá současná deska, která jde spíš do tanečna. Venku by ta moje nezařaditelnost byla nejspíš devizou, tady je to někdy trošku problém.

Problém mají vydavatelé i média?

Nad vydavatelem jsem zlomila hůl, ale někteří pořadatelé koncertů přeci jen někdy tápou, jaký je styl to vlastně dělám. A média mi to příliš neusnadňují, když vydají titulek jako Rudá rebelka nebo Extravagantní zjevení, zatímco já už šest let hraju především akustickou písničkářskou hudbu a jsem daleko vyklidněnější.

Možná, že kdybyste měla jevištní projev méně výrazný, dostanete milost?

Můj projev je výraznější, ale to je jen dobře, jsme přece na jevišti. Podstatné je ale, že jsme skvěle sehraná kapela - máme akustické kytary, basu, violoncello, všichni i zpíváme, instrumentalista Tomáš navíc hraje na akordeon, perkuse i píšťaly a hudbou dokážeme oslovit, myslím si, všechny věkové kategorie.

Nejen hudbou, zdá se, sázíte i na své hodně poetické texty?

Čeština je fakt nádherná. Já ji prostě zbožňuju. Ale uvědomuju si, že psát v češtině je náročné, tam se odkryje úplně všechno.

Jak to myslíte?

V angličtině vám projdou i banality, tam to vyzní v pohodě. V češtině si musí člověk víc hrát a víc přemýšlet.

Kdysi jste řekla, že věříte v sílu slova, vysvětlete mi to.

Slovo je neskutečně mocná věc. Jako je hudba obrazotvorná a vypovídá o emocích, náladách a naznačuje, tak slovo samo o sobě definuje. Proto já mám ke slovu respekt. Když jsem začínala psát, často jsem nebyla spokojená. To až když můj život začal být jaksi plnější a já v sobě našla sílu nebát se pojmenovávat věci, jak je cítím, začalo se mi dařit se slovem zacházet.

Kdy se to stalo?

Dřív to s kapelou Banana bylo víc o živelnosti, o jiných emocích, takové šamanství spíš. Ale pak, s alby Tajemství Lotopu a hlavně s Bohémama přišlo období sdělnosti, otevřela jsem se a přestala se bát lidem svěřovat.

S čím souvisí ty vaše proměny?

Já nevím. Asi zraju a stárnu. Není to žádný kalkul, ani umělecký ani jiný. Přichází to přirozeně.

Spoléháte na to, že muzika by měla být vaše živobytí?

Určitě, ale není vždycky posvácení. Třeba teď, když si zase celou desku financuju, jsem využila jednoho serveru, kde mi můžou fanoušci přispět, za to si mohou vybrat ode mě zajímavé dárky. Třeba nějakou bláznivou kresbu s mým sladkým polibkem.

Promiňte tu otázku, ale zařazena do alternativy a milujíc svou nezávislost a užívajíc svobodu od všech institucí hudebního průmyslu, užíváte se?

Já ale občas dělám věci pro různé televizní společnosti. Věnuju se hudební dramaturgii pro různé pořady nebo dělám znělky a tyhle komerční kšefty mi pomáhají přežít. A k tomu skládám filmovou a divadelní hudbu, což mě ohromně naplňuje.

Očima autorky

Vladivojna je zvláštní směs dítěte, ženy vampa a přemýšlivé intelektuálky. Nevím, zda tuhle kombinaci v sobě má ještě někdo jiný, ale já ho neznám. Možná bude o to více zranitelná, ale že by byla proto nesrozumitelná, tak to ne. A není to ani, myslím, její přání. Měla jsem pocit, že jí naopak o porozumění jde. A podala mi k tomu otevřenou ruku. Odpověděla na každou otázku a většinu ozdobila historkami. Všimá si věcí a okamžiků v životě, které možná druhým nic neříkají, ale pro ni mají fatální význam. Ale jakmile je vykreslí, pochopíte, dotknou se vás. A dala mi dárek, krásně ručně zabalený. Inu, něco na tom je, že dělá věci, co ostatní nedělají.

Dostala jste prý nabídku i do chystaného muzikálu Lucie, ale odmítla.

Do Lucie, vážně? Já jen vím, že se mnou Michal Dvořák komunikoval přes Facebook a chtěl mi nabídnout účinkování v jeho nové zpěvohře, ale nevěděla jsem, že jde o Lucii. To jste mě překvapila. Já jsem mu ale napsala, že se momentálně soustředím na své věci - sólovou a scénickou hudbu. Na ten jejich muzikál se ale fakt těším. Lucii mám moc ráda od malička.

Neláká vás muzikál? Ani jako jistý zdroj příjmů a třeba krytí investic do dalšího alba?

Miluju muzikál jako disciplínu. Tam se propojí mnoho složek a podle mě to může být naprosto dokonalá záležitost. Neviděla jsem u nás ale bohužel mnoho muzikálů, které by mě oslovily, už vůbec si nedovedu představit, že bych byla muzikálovou zpěvačkou a to mě živilo. Chci interpretovat, až na výjimky, jen své věci a ničím se nerozptylovat.

Ani malbou? Té jste se přece též věnovala. Na Ostravské univerzitě jste vystudovala intermediální formy, což mimochodem nevím, co přesně je.

Je to výtvarná disciplína vycházející z akčního umění šedesátých let. Jde o myšlenky a koncepty, které přetvoříte třeba v zajímavé objekty, instalace nebo performance. Já ale během studia zjistila, že jsem spíš na ty tradičnější formy, jako jsou malba a kresba. Předtím jsem studovala grafiku a baví mě dělat si třeba booklet.

Co je vaší největší inspirací?

To se mění v čase. Někteří lidé se inspirojí jinými umělci, ale mně je blízký názor, že je to srdce, které člověka inspiruje. Ten konkrétní důvod tvořit často přichází zvenčí, třeba z příběhů lidí a z toho, co prožívají oni nebo já. Stále mám o čem psát a asi je to i tím, že žiju naplno.

Co to znamená?

Že se někdy chovám trošku jako bohém.

Ale co si pod tím představit?

Někdy jsem schopná se opravdu urvat ze řetězu. Bylo i sebeustrukční období, kdy se zkouška s kapelou protáhla na několik probdělých nocí a já chodila za školu. I dnes jsem schopná pařit jak nezřízená, ale už se zklidňuju.

Tak trochu zlaté šedesátky?

Jasně, úplně se vidím, jak běhám se stuhama a kytkama ve vlasech po San Franciscu. Ale všeho do času, taky už mi není dvacet. Mě prostě život strašně baví. Akorát je to někdy jak na houpačce.

Jaké období prožíváte teď?

Teď hodně pracuju, moc nepařím, chodím hodně se psem, běhám, hraju badminton. To je ale něčím vykoupeno. Měla jsem hodně divoký půlrok, kdy se mi převrátil život naruby a já se chovala, jakoby mi bylo znovu osmnáct.

Záplatovala jste si duši?

Jsem běžec na dlouhou trať a vloni jsem zažila rozchod po delší době, takže jsem to prožívala po svém. Měla jsem trošku manické období, kdy jsem byla pořád venku mezi lidmi a protančila několik střečičků a probděla několik nocí. Vracívála jsem se domů k ránu a po cestě na lavičce psala třeba texty nebo vyřvávala do okolí svoje nové písničky. Tak trošku mě zachránil až odjezd do Ameriky za mámou a otčímem, kde jsem prvních několik týdnů jen lenořila nebo jsme s mámou běhaly v parku či po plážích a obchodech. Byla jsem s rodinou a cítila jakési uzemnění a krásně jsem se tam duševně pročistila. Pak přijela moje kamarádka a manažerka a procestovaly jsme Kalifornii. A na té cestě se zrodil nápad na ono nové album a já svou energii opět vložila do kreativity, nikoliv do sebeustrukce.

Domýšlím se správně, že máte stále strach z té sebeustrukce?

Zažila jsem ji i v dospívání, stejně jako tím podle mě prochází hodně mladých lidí, kteří se vyrovnávají sami se sebou a okolím. Proto vím, že jakákoliv kreativita je lék úplně na všechno. Vyvažuje to zlé.

Vaše rebelská pověst, kterou tak nemáte ráda, žije právě z tohoto období, jinak tuším silně punkového?

Ne že ji nemám ráda, jen nevím, proč přežívá, když jsem dávno jinde. Jinak ano, už ve čtrnácti jsem začala zpívat v punkové kapele a strhlo mě to. Těm klukům muzikantům bylo pětadvacet a mě bavilo pařit a hrát. Imponovalo mi to.

Vzali mezi sebe čtrnáctiletou holku?

No jo, já dokonce měla kamaráda Standu Cigoše, čtyřicátníka, malíře a šíleného bohéma, se

kterým jsem si povídala o umění. Já ho nábožně poslouchala, kouřili jsme trávu, ale taky jsem díky němu poznala hodně umělců a zásadních knih, třeba od Jindřicha Chalupeckého. Vlastně mě přivedl k malování.

Jak jste se ale mezi dospělou ostravskou bohému dostala?

Díky rodičům. Jsou to velmi svobodomyšlní lidé, a ač měli těžké profese, táta je výjezdovým hasičem a maminka pečovala o starce v LDN, milovali kumštýřské podhoubí a maminka sama hrála divadlo. Když už službu v léčebně psychicky nezvládala, odešla pracovat do prvního rockového klubu v Ostravě a tam jsem já jako malinká zažila první punkové koncerty. Bavilo mě to tak, že jsem pak nějakou dobu kreslila jenom pankáče.

Jste podobná mámě?

Ano, prý hodně. A je to pro mě stále blízká duše.

Souvisí tolerance k nespoutanému životu nějak s rusko-italskými rodinnými kořeny?

Víte, s těmi kořeny je to hodně promíchané. Já si to vždycky trošku přibarvuju, když říkám, že je táta Rus a máma Italka, protože mě to baví. Někde v jejich genezi tihle předci ale jsou.

Tátovo jméno, po němž jste ho zdédila, jste si ale nedotvořila?

Ne, skutečně se jmenuje Vladivoj.

Jak jste se vy, coby potomek ostravských patriarchů, vlastně vzala v Praze?

Jezdím do rodného města hodně často, rozhodně jsem se neodtrhla. Ale zamilovala jsem se a odešla za láskou...

Používáte neutrální označení láska... Mohla být tedy tou vaší láskou, která loni skončila, žena?

No, asi mohla.

Někde jste jinými slovy řekla, že chcete být s člověkem, kterého milujete, a nevyloučila ani jedno pohlaví.

Pokud jsem k takové odpovědi byla dotlačena, tak jsem to asi opravdu nevyloučila. Člověk musí být s tím, s kým chce, a je úplně jedno, jaké to je pohlaví. Moje máma říká, že člověk má být s tím, koho má rád, i kdyby to byla ovce. A já s ní v tomhle musím souhlasit.

Do koho jste se zamilovávala jako dítě?

Jéje, já byla zamilovaná do tolika lidí. Do spolužáků i spolužaček, do učitelů i učitelek. Jako malá jsem měla moc ráda svou spolužačku a představovala si nás jako prince a princeznu. Vlastně jsem spíš chtěla být kluk, takže šatičky na mě rodiče navlékli jen pod podmínkou, že jsem za páskem mohla mít klacík jako meč. V pubertě jsem kluky střídala jak ponožky, jak říkávala máma. Akorát jsem spíš než na muchlovačky myslela na svoje panáčky pod postelí, se kterými jsem si hrála do sedmnácti.

Chce se mi říct půvabná nevinność. A dnes váš pohled připoutá kdo?

No, víc se mi líbí ženské než chlapi, přirozeně. Jsou přece hezčí, ne?

Toužíte po dětech?

Ano, zbožnuji je. A budu jich mít tisíc.

<https://absolventi.osu.cz/>

<http://fu.osu.cz/>